

дове доказательства: а) *Доказателства очевидны и вѣро-
ящны*, отъ кон-то прѣвы-ты имѣть цѣлѣ силѣ за
убѣжденіе, като основаны на начала несъмнены, кон-то
немогѣть ся ослаби по никаквы противны изводы; а
вторы-ты ако и да прѣдставлявать основы на истинж-
тѣ, нѣ не уничтожывать съвършенно и възможность-тѣ
за заблужденіе, като утвърдены на вѣроятны начала, на
кон-то пріятіе-то е придружено съ нѣкакво страхуваніе
за противно; б) *Доказательства правы и полѣгашы*: у
прѣвы-ты отъ тѣхъ ся употрѣблява за доказваніе спо-
собъ, кой-то занима доказващы начала изъ право раз-
глядваніе свойства-та, дѣиствія-та, и законы-ты на до-
казуемый прѣдмѣтъ, както напр. това правимъ въ тоя
случай, когато „происхожденіе-то на свѣта ся доказва
отъ неговж-тѣ ограниченность и измѣняемость“; а у вто-
ры-ты, т. е. *полѣгашы-шы*, ся заключава за истинж-тѣ
на доказуемо-то прѣдложеніе отъ нелѣпы слѣдствія на
друго прѣдложеніе, нему противорѣчиво. Оттова полѣ-
гаты-ты доказательства друго-яче наричатъ *приводящы*
къ *нелѣпность* (ad absurdum) или *отводящы* (apagogi-
cae) отъ доказуемж-тѣ мысль къ другж, неи проти-
ворѣчивж така что-то непосредствено да ся заключи за
истинж-тѣ на прѣвж-тѣ мысль отъ неистинность-тѣ на
вторж-тѣ неистинность, коя-то ся открыва отъ нелѣпы-
ты и слѣдствія; зачто-то противорѣчивы-ты прѣдложе-
нія, както немогѣть да бждѣть и двѣ-тѣ истинны, така
не могѣть да бждѣть и двѣ-тѣ лъжевы. Най-сѣтнѣ в) до-
казательства *синтетическы* и *аналитическы* или apriori
и aposteriori; у тѣхъ ся пазн или такъвъ рядъ въ мысли-
ты, что-то доказующе-то начало иде по доказуемж-тѣ
мысль, или такъвъ, что-то доказуемата мысль ся ис-
карва изъ свое-то начало. Така, ако „изъ бытіе-то на
свѣта“, като дѣиствіе, извождамъ „бытіе-то на творца“,
като причинж, то употрѣблявамъ за доказваніе способъ